

Arrest

nr. 118 075 van 30 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 juni 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 september 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die loco advocaat Raf JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing, die verzoeker wordt betekend op 4 juli 2013 en die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod

*In uitvoering van de beslissing van P.F. (Attaché), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:
M., B. geboren te (...) op (...), nationaliteit Kosovo*

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechie¹, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

☐ *2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.*

Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

☐ *4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verlaten gevolg heeft gegeven, betrokkene gaf geen gevolg aan het bevel om het het grondgebied te verlaten (dd. 30/04/2013)*

Brussel, datum 17/06/2013

Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie:

*P.F.
Attaché*

Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar in volgende gevallen:

☐ *2 niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten (dd.30/04/2013)*

Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie:

*P.F.
Attaché"*

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep in zoverre het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen de exceptie van onontvankelijkheid op ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten daar zij terzake over een gebonden bevoegdheid beschikt. Deze exceptie luidt als volgt:

" Exceptie van onontvankelijkheid - Gebrek aan belang voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten

Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend middels een bijlage 13sexies.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° en 4° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17

februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°. 5°. 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. " (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.a. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7. eerste lid. 1°, 2°. 5°. 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Terwijl het daarenboven een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu aan verzoekende partij minstens reeds op 30.04.2013 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij heeft dit bevel niet aangevochten, zodat dit bevel definitief en uitvoerbaar is.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij evenwel geen schending op van enige hogere rechtsnorm.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat zij wel degelijk belang zou hebben, gelet op het feit dat het bevel gepaard gaat met een inreisverbod, laat verweerder gelden dat uit artikel 1 van de Vreemdelingenwet afdoende blijkt dat de beslissing tot verwijdering enerzijds en de beslissing waarbij de toegang en het verblijf op het grondgebied voor een bepaalde termijn wordt verboden onmiskenbaar twee onderscheiden beslissingen uitmaken.

Artikel 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

(...)

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;

8° inreisverbod: de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering;" (eigen markering)

Bovendien blijkt ook uit de motieven van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ontegensprekelijk dat aan de beslissing houdende het inreisverbod afzonderlijke motieven ten grondslag liggen, dewelke duidelijk worden afgescheiden van de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten en dewelke bovendien op onderscheiden bepalingen uit de Vreemdelingenwet berusten.

De verwerende partij besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang."

2.2. Artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bepaalt dat de in artikel 39/2 van die wet bedoelde beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht *"door de vreemdeling die doet blijken van een belang of een benadeling"*. In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat tot die bepaling heeft geleid wordt gewezen op de analogie met artikel 19, eerste lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en wordt uitdrukkelijk gesteld dat voor de interpretatie van het begrip *"belang"* derhalve kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan dit begrip heeft gegeven. (Parl. St., Kamer, 2005-06, DOC 51 2479/001, 118.) Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden

beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Een verzoeker die zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet, wanneer dat belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, daarover standpunt innemen en zijn belang aantonen.

2.3. Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bevindt en dat deze motivering door verzoeker niet wordt betwist.

Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat deze bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Te dezen heeft de verzoekende partij op de concrete vraag naar haar belang ter zitting geantwoord dat de bestreden beslissing één en ondeelbaar is en een niet afdoend gemotiveerd inreisverbod bevat waardoor het belang bij het aanvechten van de volledige beslissing behouden blijft.

2.4. De verzoekende partij kan niet gevolgd worden in haar stelling dat de bestreden beslissing één en ondeelbaar is, om de volgende redenen :

Naar luid van artikel 1, 6°, van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot verwijdering “de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”. In artikel 1, 8°, van die wet wordt het inreisverbod gedefinieerd als “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Vermits in artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat het inreisverbod een beslissing is “die kan samengaan” met een beslissing tot verwijdering, blijkt dat het om afzonderlijke beslissingen gaat.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, waarvan met de aanvankelijk bestreden beslissing overigens toepassing is gemaakt omdat aan verweerder geen termijn

voor vrijwillig vertrek werd gegeven, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen. Er moet dus zowel een beslissing tot verwijdering als een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod worden genomen, waarbij het weliswaar mogelijk is deze twee beslissingen met éénzelfde document aan de betrokkene ter kennis te brengen.

De beslissing houdende inreisverbod is volstrekt te scheiden van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven is gesteund en dat de beslissing tot verwijdering op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod zou blijven bestaan (RvS 18 december 2013, nr. 225.871).

2.5. Bijgevolg doet het betoog van de verzoekende partij aangaande het inreisverbod geen afbreuk aan de hoger besproken gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoeker toont niet aan over het wettelijk vereiste belang te beschikken bij het beroep tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De exceptie van niet-ontvankelijkheid is gegrond.

2.6. Artikel 74/11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister *cq.* staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan de verweerder. Verzoeker behoudt dus zijn belang bij de middelen in zoverre ze zijn gericht tegen het inreisverbod.

3. Onderzoek van het beroep tegen de beslissing houdende het inreisverbod

3.1. In wat volgt zal de beslissing houdende het inreisverbod aangeduid worden met “de bestreden beslissing”.

3.2. In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Hij laat dienaangaande onder meer gelden wat volgt:

“Dat in de bestreden beslissing een inreisverbod wordt opgelegd van drie jaar.

Dat er geen specifieke motivering gegeven wordt waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

Dat op geen enkele manier de termijn van drie jaar wordt verduidelijkt.

Dat drie jaar de maximumtermijn is bepaald in artikel 74/1 1, §1 van de Vreemdelingenwet.

Dat artikel 74/1 1 § 1 Vreemdelingenwet het volgende stelt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. ..”

Dat gedaagde dan ook overeenkomstig voornoemd wetsartikel verplicht is te motiveren waarom de maximumtermijn toegepast wordt.

[...]

Dat de vermelding van 2° van vermeld wetsartikel geen motivering is; het is niet omdat verzoeker geen gevolg gaf aan het bevel dd. 30/04/2013 om het grondgebied te verlaten dat dit een motivering is voor de beslissing om de maximumtermijn van drie jaar toe te passen.

[...]

In casu wordt op geen enkele manier uiteengezet waarom de maximumtermijn van drie jaar wordt gehanteerd.

[...]

Er wordt met andere woorden geen afdoende motivering gegeven dat het inreisverbod op zich verantwoordt en, vooral, geen enkel motief gegeven waarop de maximale duur van inreisverbod steunt. Een dergelijk langdurig inreisverbod vereist bijzondere aandacht en kan niet zonder motivering worden opgelegd.

[...]”

3.3. De verwerende partij laat in haar nota met opmerkingen gelden wat volgt:

"De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. De verzoekende partij houdt voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zou verplicht zijn te motiveren waarom de maximumtermijn van drie jaar werd opgelegd, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist dat aan verzoekende partij bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Verzoekende partij meent in een eerste onderdeel van haar concrete kritiek voor dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte geen specifieke motivering wordt gegeven waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

Art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet, stipuleert als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

In de bestreden beslissing wordt een inreisverbod opgelegd van 3 jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, 2° Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, waarbij concreet wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 30.04.2013.

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij laat uitschijnen, laat verweerder gelden dat art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet nergens voorziet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris steeds zou dienen te motiveren waarom welke termijn werd opgelegd bij het nemen van een inreisverbod. Het volstaat dat blijkt dat rekening werd gehouden met de ter kennis gebrachte, specifieke omstandigheden van elk geval, hetgeen in casu niet ernstig ter discussie staat.

Zie ook:

"Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het overlegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat 'niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11. § 1. tweede lid. 2° van de Vreemdelingenwet. " (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. (R.v.V. nr. 99.256 dd. 19.03.2013)

"Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel. " (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

De verzoekende partij, die zich beperkt tot een theoretisch betoog, slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing op onredelijke wijze zou zijn genomen.

Terwijl de verwijzing van verzoekende partij naar het arrest nr. 92.111 dd. 27.11.2012 ook niet dienstig is, nu in dit arrest werd gewezen op toelichtingen die door de vreemdeling werden verstrekt tijdens zijn verhoor (aanwezigheid in Brussel omwille van het huwelijk van een neef en verblijfplaats), zonder dat hieromtrent werd gemotiveerd bij het opleggen van het inreisverbod. Verzoekende partij toont in casu echter niet aan met welke specifieke omstandigheden geen rekening zou zijn gehouden. zodat elke vergelijking met de door verzoeker aangehaalde rechtspraak ontbreekt.

De beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte."

3.4. De verwerende partij werpt met betrekking tot het middelenonderdeel dat betrekking heeft op de uitdrukkelijke motiveringsplicht op dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert nu, zo stelt zij, bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven van de bestreden beslissing. De verwerende partij kan hierin niet worden gevolgd, nu uit het betoog van verzoekende partij blijkt dat zij zich gegriefd voelt door de bestreden beslissing omdat daarin niet wordt gemotiveerd waarom het inreisverbod werd opgelegd voor een duur van drie jaar. Uit haar betoog mag dan wel blijken dat zij kennis heeft van de motieven die geleid hebben tot de beslissing om haar een inreisverbod op te leggen, maar blijkt ook duidelijk dat zij geen kennis heeft van de motieven die betrekking hebben op de termijn van drie jaar.

De verzoekende partij heeft wel degelijk belang bij het middelenonderdeel.

3.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de bepaling van artikel 74/11, §1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet wordt geciteerd, aangevuld met de vaststelling dat *"betrokkene (...)geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten (dd.30/04/2013).*

De verzoekende partij betoogt dienaangaande *"Dat de vermelding van 2° van vermeld wetsartikel geen motivering is; het is niet omdat verzoeker geen gevolg gaf aan het bevel dd. 30/04/2013 om het grondgebied te verlaten dat dit een motivering is voor de beslissing om de maximumtermijn van drie jaar toe te passen.*

3.6. Het is nuttig de inhoud van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, zoals reeds geciteerd onder punt 2.4. in herinnering te brengen.

In casu werd aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd omdat zij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, in welk geval het opleggen van een inreisverbod verplicht wordt gesteld. De verzoekende partij betwist dit niet, maar betoogt dat niet werd gemotiveerd waarom meteen de maximumtermijn van drie jaar werd opgelegd.

Zij kan daarin worden gevolgd. Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert immers niet dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nr. 225.871). Nu de Raad alleen maar kan vaststellen dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom het inreisverbod opgelegd wordt voor de maximumtermijn van drie jaar, is het middel, gestoeld op de

schending van de formele motiveringsplicht, gegrond. De door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen geciteerde rechtspraak laat niet toe tot een ander besluit te komen.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is onontvankelijk, enerzijds, en de verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de beslissing houdende het inreisverbod, anderzijds. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing tegen het bevel om het grondgebied te verlaten wordt, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep verworpen. In zoverre ze is gericht tegen het inreisverbod is de vordering tot schorsing, gezien de bevolen vernietiging, zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van 17 juni 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 juni 2013, houdende het opleggen van een inreisverbod van drie jaar, wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende het opleggen van een inreisverbod van drie jaar van 17 juni 2013 is zonder voorwerp.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS